

Délvidéki Ifjuság

Megjelenik július és augusztus kivételével minden hónap elején.

Előfizetési ár 1 évre 2 pengő.
Előfizetési csekkszám: 21377

Felelős szerkesztő és kiadó:
MIKLÓSI LÁSZLÓ,

Szerk. és kiadóhivatal: Szeged
Boldogasszony-sugárút 61. szám.
Hivatalos óra kedden 12—1-ig.

≡ A KÖZÉRDEK KÖVETELI ! ≡

A legtisztelietreméltóbb és a legnemesebb egyéni érdekeknek is el kell hallgatniok a közélet és a közérdek propyleumai előtt. (Platon)

A Délvidéki Ifjuság hasábjain keresztül számtalanszor elhangzott már az a kívánság, hogy történjen már végre a kezdeményezés után közeledő lépés az egyetemi egyesületek között, és közös elgondolással, együttes erővel próbálja az egyetemi ifjuság szolgálni az egyetemes magyar eszmét.

Ugy látszik, hogy több mint hat hónappal a kezdeményezés, a kinyújtott baráti jobb után nem nyult segítő kéz. Felmerült tehát a kérdés: Mi lehet az oka annak, hogy a közös sorscapások alatt vergődő nép egyetemi ifjai külön utakon keresik a megoldást és tudni sem akarnak egymás létezéséről? Mi lehet az oka annak, hogy a harmincnál több egyetemi egyesületbe tömörült szegedi egyetemi és főiskolai ifjuság nem tud közös alapokra helyezkedni, közös célokat kitűzni, és értük együttes erővel dolgozni. Mondhatni érthetetlenül állottam e jelenséggel szemben és nem tudtam mi lehet az oka ennek a status-quo-hoz való görcsös ragaszkodásnak, akkor, amikor nap-nap után világosabbá válik az ifjuság igazi hangulatát és lelkét ismerők előtt, hogy egy oly áramlat indult meg az univerzitás tagjai között, mely kívánja, hogy egy egyetem ifjai csak egy bajtársi egyesület tagjai legyenek. Ennek a szép törekvésnek a hangját az utóbbi időben mindinkább zavarta valami. Ez a valami pedig az ez a sok kis szavalókórus volt, mely bajtársi egyesületnek nevezi magát és megsértődik a „kicsiny“ jelző hallatára.

Nyilvánvalóvá vált tehát, hogy a helyzet megoldását a bajtársi egyesületeken keresztül és az eddigi módszerekkel megoldani nem lehet. A bajtársi egyesületek, — itt annak vezérei — a maguk kicsinyes érdekeik megvédése érdekében sikra szálltak az egységesítő gondolat ellen s hatalmas számarányukra hivatkozva bizonyították, hogy az ő létük — mint egyesület — nélkülözhetetlen.

Am lássuk csak hogyan is állunk ezzel a számaránnyal! Utána néztem és feldolgoztam az egyetem erre vonatkozó adatait és kitűnt, hogy az egyesületek sokasága és azoknak „döntő ereje“ csak látszat és semmi más. Az egyetemi polgárok ugyanis a beiratkozás alkalmából egy kérdőívet tartoznak kitölteni. Eme vallomások alapján aztán kiderül, hogy az 1800 beiratkozott hallgató közül 169 jelentette magát turulistanak, 146 emericánusnak, 32 defhésnek, 10 a Szeffe-, 5 a Szt István-, 5 a Miefhoe- és 2 a Luther Szövetség tagjának. Összesen tehát 369-en tettek hitvallást valamilyen egyesület mellett. Ez a „tömeg“ mely csak kb. 20%-a az összes egyetemi polgároknak, hűen mutatja, hogy az egyetemi ifjuság nagy tömege mennyire nem azonosítja magát azzal a bajtársi szellemmel, amely jelenleg uralkodik. Az egyetemi polgárok számához viszonyítva egyik bajtársi egyesület sem tudott magának számbajöhető tagot toborozni.

Mi következik mindebből? Az, hogy az egyetemi ifjak várnak egy igazibb, magyarabb megoldást és nagy többségükben nem adják oda magukat egy „bajtársi“ egyesületnek sem, mert az a meggyőződésük, hogy manapság az ifjuság nem engedheti meg magának azt a luxust, hogy — akár vallásfelekezetek szerint tömörülve is — külön külön keresse a trianoni tragédiából kivezető utat. Ma az idők sürgető szava azt követeli tőlünk, hogy lássuk be annak a tételnek az igazságát, mely kimondja, hogy a vallási meggyőződés érvényesülése nem lehet bontó erő. Nem lehet különösképpen az egyetemi ifjuság közt, amely intelligenciájánál fogva képes arra a magaslatra felemelkedni, ahol tisztán megláthatja, hogy a krisztusi hit tökéletes átélése béki-tőleg hat, mert a szeretetet hirdeti és elnézésre tesz képessé a más felfogásúakkal szemben. Az igazán vallásos szivekben az Úr békéje kell hogy honoljon. Ez az ifjuság nem a vallásos meg-

győződés ellen harcol, amikor az előbb vázolt felfogást vallja, sőt törekszik ennek tökéletesítésére — amit leghivebben mutat a lelkigyakorlatok és a csendes órák látogatottságának emelkedése. Ez az ifjúság elitéli a kereszténytelen civakodást, hatalomratörekvést és az ifjúságnak felekezetek szerinti szétválasztását. (Jegyezzük meg jól, nem az ifjúság vált széjjel Trianon után, hanem — a legkülönbözőbb eszközökkel — széjjel darabolták.) Ma a diákéletben túlhaladott álláspont kell hogy legyen az elzárkózási politika. Ma csak egy táborban lehet helye az ifjúságnak. Ezt a gondolatot megfogja valósítani annál is inkább, mivel teljes egészében magáévá teszi Baudrillart érseknek az egyetemi ifjúsághoz intézett beszédét, melyben kijelenti, hogy „tisztelni kell mindenben, akár bolsevisták, akár fascis ták legyenek nem a tévtanaikat, hanem őszinte meggyőződésüket, nagystíliú áldozatkészségüket és a szenvedéseket, amelyeket oly öntudatosan vállalnak azért ami eszményükké vált.” (Documentation Cattolique 1935. dec.)

Mennyivel inkább áll ez a kijelentés a különböző vallásfelekezetek tagjaira nézve.

A bajtársi élet pangásának indító okai közül fel kell említeni a fegyelem teljes hiányát. Ahol nincs fegyelem, ott nincs erő. Ebből a megfontolásból ered az a törekvés, amely az egyetemi ifjúság egésze megszervezésének biztosítékát, a fel és alárendeltségi viszonyban látja és kívánja megoldani; a fegyelem korlátai között pedig határozott nemzetvédelmi munkaprogram megvalósítását kívánja szolgálni. Az egyetem által vezetett és az elmondottak szerint szervezett ifjúság tarthat egyedül számot az egyetem támogatására. Az egyetem hivatalos hatóságainak és a diákságnak meg kell találnia végre az együttműködés útjait, hogy az univerzitás gondolata ne csak befelé, hanem kifelé is a leghatározottabban domináló szerephez jusson.

FÁJÓ SEBÜNK.

SZÖNYI

Idejötték közénk. Lenéztük őket. Semmibe vettük. Évtizedek teltek el, a Móricákból Mórok, Pinkászokból Szilárdok váltak s ma már ott tartunk, hogy a kinőtt idegen fajta kezében van életünk, vagyonunk, sőt még több is: a közvetlen utánunk következő gyermekek lelke is.

Nem hivatkozom statisztikai adatokra, mert már azok ösmeretesekek. Nem akarom a szélsőséges szemlélet tükrébe beállítani a zsidóságot, csak a komoly lelki ismeret szavát szólatatom meg.

A nemzet életének szempontjából a történelem tanúsága szerint legfontosabb jelentősége van annak a néprétegnek, amely hozzá van kényerében e földhöz kötve. A mammoth-birtok, a mammoth jövedelem lehetőséget ad tulajdonosának arra, hogy korlátlan anyagi függetlenségénél fogva bármely szögletében a világnak megtalálhassa az élet lehetőségét. Az ilyen számára tehát nem fontos, hogy az országot, melyben lakik, Magyarországnak vagy Kongónak hívják. Értéktelen a nemzet élete szempontjából a lerongyolódott, a munkátlan, a nincstelen és éhbéres. Értéktelen, mert a gyomor csikorgása hangosabb mint a nacionalizmus minden kiáltása. Ebből következik, hogy mindaz, aki propagandát csinál, vagy aktíve gyakorolja akár a csodákat felülhaladó mammoth-birtoklását, akár a néptestet nyomoruságba taszító elveket, az

előkészíti a nemzet meggyilkolását. És e gyilkolásban közvetve résztvesz mindaz, aki akár pénzzel, akár szellemi termékkel a gyilkosok mellé áll.

A mi fiatalságunknak pedig itt van a fájó sebe! Mi gyakran kényszerítve vagyunk a gyilkolásra. Kényszerítve vagyunk már akkor is, ha éles kiáltásunkat erről a fájó sebről magas helyeken elitelik vagy kultrúvadak ösztönének bélyegzik.

Most robbant ki az egyik zsidó lánygimnáziumban a Somer Hacair botránya, a Kálvária-téri „Kollektív szállás” és egyéb specialisan zsidó és tipikusan magyar fajellenes gondolkozással kiépített manőver az ártatlan diákság ellen.

Szülők rettegjete! Az utánunk jövő fiatalok lelke hóhér kezekbe került! Azok már 17 évvel többet láttak és 17 évükkel is degeneráltak a mételyes idegen méreg jóvoltából. Vagy teljesen elkülönítjük magunkat és gyermekeinket a vérünk közt keringő méregtől, vagy pusztulunk!

Ha valaki tud e sorok közt olvasni, láthatja miért fáj nekünk az idegenek térhódítása. Ép ezért elvárjuk minden fajtáját szerető magyartól, hogy nem dob ránk követ, amikor törvényes kereteken belől ki akarjuk égetni öntestünkről a legfájóbb sebet: a megoldatlan zsidókérdést.